קבֶּז

# בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר **בְּתוֹךְ הַנַּחַל** נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאִי״שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֵדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַה״ג **רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעזֶער** שְׁלִיט״א

## פרשת תצוה – זכור תשפ״ג [פנימי, בלתי מוגה]

### ליל שבת קודש

**בליל שבת קודש פרשת תצוה תשפ״ג, דיבר מו״ר שליט״א מענינא דיומא – פרשת תצוה, שבת זכור, ושבת שבע ברכות לשני חתנים מאנשי שלומינו**

פתח ואמר מו״ר שליט״א: שבת קודש פרשת תצוה, שבת זכור - שבת לפני ימי הפורים הקדושים, ויש לנו ג״כ שני חתנים, ובוודאי ישנו קשר חזק בין כל עניינים אלו לעידנא דחדוותא זו.

בפרשת השבוע יש משהו מיוחד שלא מוצאים בשאר פרשיות התורה, החל מפרשת שמות - שאז היתה לידת משה רבינו, ועד לפרשת וזאת הברכה, בכל פרשה מוזכר שמו של משה רבינו, מלבד בפרשת השבוע - פרשת תצוה, ובבעל הטורים מביא הטעם לכך (ומקורו בזוהר הקדוש), כי אחר חטא העגל, כשפעל משה רבינו סליחה ומחילה אצל הקב״ה, אמר משה רבינו (שמות לב, לב) ״וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא חַטָּאתָם וְאִם אַיִן מְחֵנִי נָא מִסִּפְרְךָ אֲשֶׁר כָּתָבְתָּ״.

ענין סליחה ומחילה שפעל משה רבינו אצל הקב״ה, מראה על גדולת הצדיק, איך שלא מוותר על שום נשמה מישראל, ומוכן למסור נפשו בעבור ישראל.

כי באמת, חטא העגל נעשה ע״י הערב-רב שעלו עם נשמות ישראל ממצרים, ולא ע״י נשמות ישראל; רבינו ז״ל אומר (ליקו״מ): **מי שיודע שורש קדושת יהודי מבין שלא שייך בהם חטא ועוון כלל**; וכי יש יהודי שהוא חוטא? ח״ו, אין זה אלא כי רוח שטות בו, כמאמרם ז״ל (סוטה ד) אין אדם עובר עבירה אא״כ נכנס בו רוח שטות, אבל מצד נשמתו לא שייך אצלו חטא ועוון כלל.

שזו התורה הנוראה שגילה רבינו ז״ל על הפסוק ״אֲזַמְּרָה לֵאלֹקַי בְּעוֹדִי״ (סימן רפב), כמה צריכין לדון כל יהודי

לכף זכות, ואפילו רשע גמור, צריכים לחפש ולמצוא בו איזהו מעט טוב, בחי׳ ״ועוד מעט ואין רשע״, ע״ש.

ובפרט בדורותינו אלה, שיש את כל המכשירים הטמאים, ו״מה יעשה הבן שלא יחטא״, הטומאה עושה פרצות בנשמות ישראל, אבל בתוך זה טמונה העצה: ״מה״ יעשה הבן ולא יחטא, יעשה עצמו ״מה״, ענין של ביטול אמיתי, יזכה לבטל את עצמו לגמרי - לא אכפת לי! אני לא מתקרב אל הטומאה הזאת! יש מכשירים טמאים, לא מתקרבים לזה! זו סכנה!

הכלל, שצריכים ללמד זכות על נשמות ישראל, שלא שייך בהם שום חטא ועון כנ״ל, וזה מה שעשה משה רבינו, שפעל סליחה ומחילה על חטא העגל, ומסר נפשו בעד נשמות ישראל, ואמר ״מחני נא״, ואכן זכה לפעול אצל הקב״ה סליחה ומחילה אמיתית, אך תפילה של צדיק איננה הולכת ריקם, ודברי משה רבינו ״מחני נא״ צריכים להתקיים באיזושהי בחינה, וזה התקיים בפרשת השבוע - פרשת תצוה, שבה לא מוזכר שמו של משה רבינו כלל וכלל, והתקיים ״מחני נא מספרך אשר כתבת״.

אך עלינו להבין: אם זה התקיים בפרשת תצוה, הרי בודאי שישנו קשר לפרשה זו, ומהו הקשר בין ענין זה לפרשת תצוה? ועוד, הלא שבת זכור היא, שמכינים לקראת ימי פורים הקדושים, וכן אנו זוכים שיש שני חתנים ב״ה, ומה הקשר בין כל עניינים אלו יחדיו?

רבינו ז״ל מגלה (ליקו״מ ח״ב סי׳ לב), שכנגד מה שנאבדין ספרי קודש של הצדיקים, כן נאבדין ספרי מינות וטומאה של האפיקורסים, ע״ש. כי ״זה כנגד זה״, צריך להיות במשקל שוה, כי מוכרח שיהיה בחירה, על כן כנגד מה שנאבדין ספרי קודש - נאבדין ספרי טומאה. ואיתא בדברי רבינו ז״ל (חיי מוהר״ן סי׳ תצה) שאבותינו הק׳ אברהם יצחק ויעקב חיברו גוזמאות של ספרים למאות ואלפים, וכן אח״כ כל הצדיקים שהיו, אם הכל היה נשאר - היו לנו עכשיו מיליארדים של ספרים, ומדוע הכל נאבד? כי ״זה כנגד זה״ נאבדים גם ספרי הטומאה, המינין והאפיקורסים.

[ובדורותינו אלה זה סובב והולך על המכשירים והכלים הטמאים שישנם, שזו טומאה כ״כ חזקה שאדם צריך רחמים רבים שלא ליפול ברשת הטמאה הזאת, ואשרי הזוכה שזה לא נכנס כלל וכלל בביתו, אפילו שיש כל מיני תירוצים שונים שזה לצורך ביזנעס או רפואה וכו׳, הצדיקים מזהירים שזו סכנה - לא מתקרבים לזה!].

והנה אומר רבינו, שהעניין שנאבדו הספרים הנ״ל, הוא ענין של ״שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים בשביל

להטיל שלום בין איש לאשתו", כי גם אצל הקב"ה יש ענין של "מחני נא" הנ"ל, ובשביל שיהיה שלום בית בבתי ישראל, מוכן שיימחה שמו.

וענין של "ימחה שמי" ו"מחני נא", זה ענין של ביטול, שאדם זוכה לענווה ושפלות אמיתיים, ועי"ז זוכה שיש לו שלום בית אמיתי, כי גם אם האשה אמרה לו איזו מילה 'לא במקום' - הוא מתקדם וממשיך הלאה, הוא לא עושה מזה רעש ומריבות וכו', הוא זוכה לבחינת "ימחה שמי", העיקר שיהיה שלום, ואזי זוכה ששורה הגן עדן אצלו בביתו.

שבזה מצינו דבר נפלא במגילת אסתר, שמרדכי הצדיק ואסתר המלכה מוזכרים במגילה חמישים ושלוש פעמים בדיוק (צא ובדוק!), שזה מספר ג"ן, היינן הגן עדן שהצדיקים מנחילים לנו בזה העולם, שהבית שלנו יהיה בית של גן עדן, בית מלאה שמחה, שלום ואהבה. [המן מוזכר פעם אחת יותר - חמישים וארבע, מספר ד"ן, שדנים אותו בכל מיני דינים, בחינת "וְגַם אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דָּן אָנֹכִי", זה כל מי שמנסה להתעסק עם נשמות ישראל, מקבל דינים ועונשים וכו'. (שם הוי"ה בר"ת וס"ת מוזכר י"ג פעמים במגילה [מלבד מה שמרומז באמצע תיבות וגימטריות וכו'] והוא כנגד י"ג מידות של רחמים)].

כי הצדיקים מאירים את חיינו ומגלים לנו איך יזכה האדם לשלום בית אמיתי, שזה הלימוד לחתן שאך עתה זכה להתחתן ומקים בית נאמן בישראל, שיראה בביתו שישרו השלום והאהבה, ידברו מילים טובות אחד לשני, יכבדו אחד את השני, תשרה השמחה בבית, ויזכו לחיי גן עדן בזה העולם המלא בהסתרות.

וזהו שבמגילת אסתר מתקיים בשלימות ענין של "ימחה שמי", כי בה לא מוזכר אפילו פעם אחת שמו של הקב"ה [אלא רק ברמזים כנ"ל], כי זה כל הלימוד של הצדיקים - מרדכי הצדיק ואסתר המלכה - איך יזכה האדם לג"ן נפלא בזה העולם, שביתו יהיה בית של אור ושמחה, ויזכה לקיים "ימחה שמי" - ביטול אמיתי, וכך יזכה לשלום בית אמיתי.

ובזה מסופר על הרה"ק ר' שמעון מיערוסלב זי"ע שהתבטא פעם: **בעולם קוראין אותי הרבי ר' שמעון, בעירי קורין אותי ר' שמעון, ובביתי קורין אותי שמעון...** כאומר, שבעירו קוראים לו בלשון חשיבות, ומחוץ לעירו בלשון יותר של חשיבות, אך בביתו קורין בשמו הפרטי אף שבחוץ לא כן, וזה לימוד נפלא לאדם, שלפעמים בבית מקבל איזו מילה שלא נוח לו איתה... אשתו אומרת לו משהו שלא מוצא חן

בעיניו, אבל עליו להיות בבחינת "ימחה שמי", העיקר שיהיה שלום!

[וכמו דאיתא בזוהר הקדוש (ח"א כב.) שפעם אחת שמע רשב"י קול במערה "שמעון, שמעון", ואמר ודאי זו השכינה הקדושה שקוראת אותי; כי התלמידים היו מכנים את רשב"י "בוצינא דנהורא", "בוצינא קדישא", "רבי שמעון", אבל כששמע "שמעון" הבין שזו השכינה הקדושה, כי שמו לבד זה אומר הכל, כעין דברי חכמינו הקדושים: "גדול מרבן שמו", להזכיר שמו לבד מספיק].

וזהו הקשר שיש בין כל ענינים הנ"ל - פרשת תצוה, שבת זכור, ושמחת חתנים, כי בפרשת תצוה מונח הגילוי של "מחני נא", מסירות נפשו של הצדיק למען נשמות ישראל, ואיך שלא איכפת ליה מדיליה כלל, שזה ענין של "ימחה שמי על המים" ובלבד שיהיה שלום בין איש לאשתו, והקשר לשבת זכור, כי זו ההכנה לימי הפורים הקדושים, ובמגילת אסתר זה מתקיים בשלימות, כי בה אין שמו של הקב"ה בפירוש, והתקיים "ימחה שמי", אבל כל זה כדי לגלות אור הצדיק שמזכה אותנו בג"ן עדן בזה העולם, ולכן כמספר הזה מוזכרים מרדכי הצדיק ואסתר המלכה בתוך המגילה, הם כן מוזכרים שוב ושוב במגילה, וזאת כדי לגלות אור הצדיקים, שהם המגלים לנו איך שהקב"ה נמצא גם בתוך ההסתרה, מגלים לנו את הקדושה הגנוזה, להאיר חיינו באור ושמחה, וזה הלימוד לחתנים שעתה זוכים להתחתן, שיזכו לבנות ביתם על אדני התורה והיראה - לימודי הצדיקים, ויזכו שביתם יהיה בית של שמחה אמיתית, וגן עדן אמיתי בזה העולם.

זו מעלת אדם הזוכה להיות מקורב לצדיקים, שהם מחדירים בנו את השמחה בזה העולם, שנבלה ימי חיינו עם שמחה, והעיקר הוא אמונה, הצדיקים מזכים אותנו בחיים של אמונה.

הקב"ה יעזור לנו, שנזכה לקבל באמת את לימודי הצדיקים, וכך נזכה לחיים טובים ונעימים בזה העולם, חיי גן עדן על אדמות, אמן ואמן!

## <u>בוקר שבת קדש</u>

**בבוקר שַׁבַּת קֹדֶשׁ פרשת תצוה - זכור תשפ"ג, דִּבֵּר מו"ר שְׁלִיטָ"א דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים בסיפו"מ של רבינו, מעשה א' מאבדת בת מלך**

פתח ואמר מו"ר שליט"א: אנחנו אוחזים בסיפור מאבדת בת מלך, ואוחזים אנו בעניין השני למלך שמתעקש למצוא את הבת מלך בהר של זהב ומבצר של מרגליות, ועומדים לפניו כל מיני מניעות שונות ומשונות, אך הוא לא מתפעל כלל, הוא ממשיך

לחפש, לא משים על ליבו למאומה כל דברי החיות והעופות וכו׳, אלא הוא עקשן גדול בעבודתו, ויודע שסוף כל סוף יזכה להגיע למה שרוצה.

שזה עניינא דיומא, זכינו לקרוא עכשיו את פרשת זכור, מחית עמלק, וישנה תמיה: אם כ״כ הרבה שנים מוחים את עמלק, מדוע הוא כבר לא נמחה ונמחק לגמרי? אך זהו העניין האמור, שצריכין סבלנות ועקשנות גדולה מאד, ולהאמין שבכל פעם מוחים ומורידים ממנו עוד חתיכה ועוד חתיכה, ועי״ז סוף כל סוף נמחה אותו לגמרי, ועד אז ממשיכים חזק!

ואת ענין העקשנות למדים מהשני למלך, איך שהוא לא מתפעל משום דבר, הוא יודע **״שבוודאי ישנו בעולם״**, ואמצא את ההר של זהב ומבצר של מרגליות!

׳הר של זהב׳ רומז על הר סיני שעליו ניתנה התורה, ויש על זה הרבה מונעים: ״הרי אתה לא מבין מה שאתה לומד... אין לך קשר את התורה, כלך מדרך זו״... אבל אדם צריך להיות חזק ולדעת שהוא כן יכול, רבינו לימד אותנו סדר דרך הלימוד שעי״ז יש לכל אחד ואחד חלק בתורה, ואל לו להתייחס לכל דברי הבלע של המונעים אותו מזה.

׳מבצר של מרגליות׳ רומז על ענין התפילה, שגם על זה יש כ״כ הרבה מניעות: ״הרי אתה מתפלל כ״כ הרבה... תפסיק מלהתפלל״... אבל אדם צריך להיות חזק בדעתו שבוודאי דברים גדולים פועל בתפילתו, כל דיבור שלו יקר מאד מאד.

את ענין העקשנות הזאת אנו למדים מהשני למלך, שהנה הממונה על החיות - וכן החיות בעצמם - אומרים לו שזה סתם שטות, ושיעזוב מלחפש כי בוודאי לא ימצא וכו׳, וכן הממונה על העופות, והעופות בעצמם, והסברנו ש׳עופות׳ זה כבר יותר רוחני, כי הן עפים באוויר, לא משוקעים בארציות, וגם הם ניסו למונעו, שזה רומז שלפעמים המניעות יכולות לבוא מבן אדם עם זקן ארוך... בגד לבן... והוא מסית את האדם לבל ילך למחנה הקדושה, שלא יסתופף בצל הצדיקים, ומרחיקים את האדם מהצדיק, והלשון של רבינו בדבריו של הממונה על העופות: **״אם תשמע לי שוב לאחוריך כי בוודאי איננו״**, ואם יש לאדם שכל, והוא מתבונן בדברי אותו שליח הס״מ, הוא מבין כמה רוע טמון בדבריו, כי מהו **״שוב לאחוריך״**? הלא אני יודע היטב היכן הייתי קודם לכן, איפה הייתי שרוי לפני התקרבתי אל הצדיק, והנה ב״ה זכיתי להתקרב אל הצדיק, ולהתחיל לחוס על נשמתי ולחטוף טוב אמיתי ונצחי בזה העולם, ואתה אומר לי **״שוב לאחוריך״**?! לאן?!... אין זה אלא דברי היצר הרע שמנסה להרחיק את האדם מן הקדושה, אבל השני למלך לא מתפעל מכל זה,

הוא המשיך להאמין "**שבודאי ישנו בעולם**".

והנה, ע"י שאדם חזק אפילו עם כל המניעות שמונחים לפניו, סוף כל סוף המ'נ'י'ע'ה' נהפכת לנ'ע'י'מ'ה', היינו שמהמניעה בעצמה רואה את הישועה, וזה מה שרבינו ממשיך לספר פה: "**אָמַר לוֹ (הָאָדָם הַב' הַזֶּה לְהַשֵּׁנִי לַמַּלְכוּת) : לְהַלָּן בַּמִּדְבָּר נִמְצָא שָׁם אָחִי**" - אנחנו מוצאים שהם היו כמה אחים - הממונה על החיות, העופות והרוחות, וזה רומז על ענין האחדות שצריך להיות בין אחים, הן אם זה אחים ממש, שצריכים לעזור אחד לשני ולהיות באחדות אחת, והן אם זה כל אחד ואחד מישראל שצריך להרגיש כן עם חברו, כי הלא כל נשמות ישראל הם בבחינת אחים, וצריכים להרגיש כך, ולהיות באחדות עם כולם.

ממשיך ואומר לו הממונה על העופות, שיש לו אח "**שֶׁמְּמֻנֶּה עַל כָּל הָרוּחוֹת, וְהֵם רָצִים כָּל הָעוֹלָם, אוּלַי יוֹדְעִים הֵם**" - 'רוח' זה ענין רגשות האדם שמשתנות לרוב, ולכן זה נקרא 'מצב רוח', לפעמים אדם קם בבוקר 'על רגל ימין', יש לו מצב רוח טוב, הכל מאיר ושמח, אבל הנה שמע איזו מילה לא טובה - אשתו אמרה לו משהו, החבר אמר לו משהו, והנה כל המצב רוח שלו השתנה... ולכן זה נקרא 'מצב רוח', כי זה כמו הרוח שעפה להכא ולהתם, אותו דבר האדם הוא שמח ופתאום נעשה ברוגז ועצבות, הנה מאיר לו והנה חשוך לו, ממש כמו רוח נושבת... ואדם צריך להשגיח תמיד שיזכה לשמחה במשך היום, ואפילו אם אמרו לו משהו 'לא במקום', יעביר את זה הלאה, לא יתעכב על זה, וישמור שזה לא ישפיע עליו באופן שלילי.

והנה עתה אומר לו הממונה על העופות, שיש לו אח שהוא ממונה על כל הרוחות, ושילך אליו, אולם הרוחות ידעו היכן מה שמחפש.

מספר רבינו: "**וְהָלַךְ כַּמָּה וְכַמָּה שָׁנִים לְבַקֵּשׁ**" - שוב רואים את גודל עקשנותו, שלא ויתר כלל, והוא הלך עוד כמה וכמה שנים - נוסף על השנים שכבר עברו עליו אחר שנפגש על הממונים על החיות והעופות, וזה לימוד נפלא לאדם, שימשיך הלאה בעבודתו, ולא ירפה, מתי יזכה להגיע להרגיש דביקות הקב"ה, להיות צדיק, זה לא ענין שלו... עליך להמשיך בעבודתך, וע"י שתמשיך עוד ועוד שנים, ותדע "שבודאי ישנו", סוף כל סוף תזכה לזה!

"**וּמָצָא אָדָם גָּדוֹל גַּם־כֵּן, כַּנַּ"ל, וְנָשָׂא גַּם־כֵּן אֵילָן גָּדוֹל, כַּנַּ"ל. וְשָׁאַל אוֹתוֹ גַּם־כֵּן, כַּנַּ"ל, וְהֵשִׁיב לוֹ כָּל הַמַּעֲשֶׂה, כַּנַּ"ל**" - היינו שהוא מחפש הר של זהב ומבצר של מרגליות, "**וְדָחָה אוֹתוֹ גַּם־כֵּן**" - כי זה ענין התגברות המניעות על אדם

החפץ ומשתוקק להגיע אל הקדושה, רוצה לזכות להיכנס לשערי התורה והתפילה, ועומדים לפניו מניעות, שדוחים אותו, אומרים לו "שוב לאחוריך", אומרים לו "אתה מדבר שטויות", ויש לפני האדם ניסיון קשה מאד, אומרים לו שהוא שוטה... אבל פה מגלה לנו רבינו את גודל העקשנות של השני למלך, ואיך שהוא לא נפל בדעתו, אלא "**וְהוּא הִפְצִיר אוֹתוֹ גַּם־כֵּן**" שבוודאי נמצא הר של זהב ומבצר של מרגליות, בוודאי אזכה להגיע להכל!

"**וְאָמַר לוֹ (הָאָדָם הַשְּׁלִישִׁי הַזֶּה לְהַשֵּׁנִי לַמַּלְכוּת): שֶׁלְמַעֲנוֹ יִקָּרֵא שֶׁיָּבוֹאוּ כָּל הָרוּחוֹת וְיִשְׁאַל אוֹתָם. וְקָרָא אוֹתָם, וּבָאוּ כָּל הָרוּחוֹת, וְשָׁאַל אֶת כֻּלָּם, וְלֹא יָדְעוּ שׁוּם אֶחָד מֵהֶם מֵהַר וּמִבְצָר הַנַּ"ל. וְאָמַר לוֹ (הָאָדָם הַשְּׁלִישִׁי לְהַשֵּׁנִי לַמַּלְכוּת): הֲלֹא אַתָּה רוֹאֶה שֶׁשְּׁטוּת סִפְּרוּ לְפָנֶיךָ**", ובכך גם הוא ניסה למונעו מדרכו, שיפסיק מלחפש אחר הבת מלך שנמצאת בהר של זהב ומבצר של מרגליות.

אבל השני למלך לא מרפה, אלא "**וְהִתְחִיל לִבְכּוֹת מְאֹד**" - שזה ענין בכיה הבאה מתוך כיסופים וגעגועים, לא בכיה שבאה מצער ועצבות ח"ו, שעל זה אומר רבינו דמזיק מאד להראות וכו', אלא בכיה מתוך השתוקקות להקב"ה: **רבש"ע, אני רוצה לחזור בתשובה! תזכה אותי להיות קרוב אליך! יש כ"כ הרבה מניעות לפניי, תזכה אותי להתגבר על הכל ולזכות להאיר נשמתי בתורה ותפילה!**

"**וְאָמַר: אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁיִּשְׁנוֹ בְּוַדַּאי**" - שזה היה עיקר מה שהחזיק אותו, שהוא ידע היטב "**שישנו בוודאי**", אין כזה דבר שכבר אפס תקוה, ואיננו בעולם כלל, אלא בוודאי יש הר של זהב ומבצר של מרגליות, בוודאי יש אור החיים, יש שמחת החיים, וצריכין להתגבר חזק על כל המניעות, הכל בכח של "**בוודאי ישנו**", לא להתייחס לאלו שאומרים אחרת ח"ו.

מספר רבינו: **בְּתוֹךְ כָּךְ רָאָה שֶׁבָּא עוֹד רוּחַ אֶחָד**" - 'רוח אחד' זה ענין אחד יחיד ומיוחד הקב"ה, בחינת "ורוח אלקים", "**וְכָעַס עָלָיו הַמְמֻנֶּה הַנַּ"ל: מַדּוּעַ נִתְאַחַרְתָּ לָבוֹא? הֲלֹא גָּזַרְתִּי, שֶׁיָּבוֹאוּ כָּל הָרוּחוֹת, וְלָמָּה לֹא בָּאתָ עִמָּהֶם? הֵשִׁיב לוֹ**" אותו הרוח "**שֶׁנִּתְעַכַּבְתִּי מֵחֲמַת שֶׁהָיִיתִי צָרִיךְ לָשֵׂאת בַּת מַלְכָּה אֶל הַר שֶׁל זָהָב וּמִבְצָר שֶׁל מַרְגָּלִיּוֹת. וְשָׂמַח מְאֹד**" השני למלך, שהנה הוא זכה לשמוע מה שעד עכשיו התעקש עליו "**שבוודאי ישנו**", הנה זה בוודאי נמצא, יש הר של זהב ויש מבצר של מרגליות, אין זה שטות - כמו שניסו לומר לו, אלא זה עומד וקיים!

"**וְשָׁאַל הַמְמֻנֶּה אֶת הָרוּחַ**" - 'רוח' זה ענין של רוח הקודש, ומסביר רבינו (ליקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן כא)

שרוח הקודש זה 'רוח הבאה מן הקודש', כי החושבים ש'רוח הקודש' זה לגלות עתידות וכו' חזיונות ונביאות וכו', אך באמת אומר רבינו ש'רוח הקודש' הוא ענין 'רוח הבאה מן הקודש', שאדם זוכה לרוח של קדושה, מדבר דיבורי קדושה, זוכה להרגיש דביקות הקב"ה, מדבר אל הקב"ה, יש לו רוח של קדושה, כל הלך רוחו הוא בדרך התורה הקדושה, בחינת (ישעיהו יא, ג) "וַהֲרִיחוֹ בְּיִרְאַת ה'".

**"מַה יָּקָר שָׁם (הַיְנוּ אֵיזֶה דְּבָרִים הֵם שָׁם בְּיִקָּר וּבַחֲשִׁיבוּת)"** - בפשטות שואלו מה יקר שם, כי הלא זה הר של זהב ומבצר של מרגליות, ובוודאי הדברים שם הם ביוקר וחשיבות, לא קל להיכנס לשם, צריכים 'כרטיס כניסה' מיוחד...

**"וְאָמַר לוֹ, שֶׁכָּל הַדְּבָרִים הֵם שָׁם בְּיִקָּר גָּדוֹל"** - כאן מונח גילוי נורא לכל אחד ואחד (אנשי שלומינו היו רגילין תמיד לומר זאת): **"מה יקר שם"** היינו שם למעלה מה נקרא דבר יקר, דבר שיש לו חשיבות, התשובה היא: **"כל הדברים הם שם ביוקר גדול"** - שם בשמים כל הדברים שאדם עושה, חוטף איזה פסוקים בתורה, פרקים משניות, דפים גמרא, כמה דיבורים אל הקב"ה, שם הכל ביוקר גדול!

פעמים שאדם נופל בדעתו "מה כבר שוה עבודתי... מה שוה התורה שלי, התפילה שלי, וכי זה שוה משהו?... הנה שמעתי עכשיו פרשת זכור, שלוש פסוקים, במשך פחות מדקה, מה כבר עשיתי?!"... **מגלה לנו רבינו: הכל שם ביוקר גדול! בשמים מחשיבים כל דבר קטן שיהודי עושה! כל מילה של תורה, כל דיבור של תפילה, כל עשיה בקדושה, כל דבר הוא בחשיבות ויוקר מאד מאד גדולים! ואל לו לאדם ליפול בדעתו "מה כבר שוה העבודה שלי", שוה וגם שוה! כל דבר קטן שעושים בזה העולם, חשוב ויקר מאד מאד למעלה!**

וזה לימוד נפלא לחתן שזוכה עכשיו להקים בית בישראל, שידע שכל דבר קטן שוה, כל מילה טובה, כל עזרה בבית, בזה אתה ממשיך את הגן עדן לתוך הבית, לא לחכות על שלימות, שיהיה הכל באופן הכי טוב ומושלם וכו', אלא כל דבר קטן שעושים - זה חשוב מאד מאד, ואם ילך בדרך זו, יזכה לחיים טובים ומאושרים בזה העולם.

הקב"ה יעזור, שנזכה להיות מקורבים לצדיקים, נזכה לקנות בעצמנו באמת את עצותיהם ולימודיהם, לדעת היטב "שבוודאי ישנו", ולא להתייחס לכל מיני מונעים מן הקדושה, וכך זוכים סוף כל סוף להגיע להר של זהב ומבצר של מרגליות, לגאול את הנשמה משביה, ולזכות לחיי גן עדן בזה העולם, ונזכה למחות את שמו של עמלק לגמרי, אמן!